

[Sundhedsministeren]

mennesker, der her er tale om – ældre mennesker, der er færdigbehandlet, og som skal udskrives fra sygehuset enten til eget hjem eller til et plejehjem eller lignende. Fra 1. januar 1993 er det jo sådan, at alle amtskommuner kan afkræve patientens hjemkommune en betaling pr. sengedag for færdigbehandlede patienter, som er indlagt, og som ikke kan komme hjem til deres egen kommune enten i eget hjem eller på et plejehjem. Mange amter og kommuner har i stedet for at bruge denne betalingsordning indgået aftaler om løsningen af dette problem, og det er naturligvis det bedste.

Vi har indhentet oplysninger fra hele landet om, hvordan situationen er med hensyn til færdigbehandlede patienter på sygehuse. Det fremgår af disse oplysninger, at der i november sidste år var ca. 750 færdigbehandlede patienter på landets somatiske sygehuse og ca. 225 færdigbehandlede psykiatriske patienter, som ventede på en plejehjemsplads eller andre pleje- og omsorgsforanstaltninger og dermed skulle hjem til egen kommune. Jeg vil gerne sige, at det ikke er acceptabelt, hvis færdigbehandlede patienter ikke kan komme hjem i deres eget hjem, eller hvis de ikke kan få en plejehjemsplads, hvis det er det, de har behov for. I sådanne situationer må de kommunale servicetilbud stå til rådighed for kommunens egne borgere; det skal der ikke herske nogen tvivl om. Det ser også ud til, at betalingsordningen har virket. For bare et par år siden så vi væsentlig større tal end dem, vi kender i dag. Det ser ud, som om det har virket, men der er naturligvis stadig væk for mange, der venter på at komme hjem fra hospitalet, når de er færdigbehandlet.

Men jeg vil så gøre den tilføjelse på baggrund af den debat, der jo netop har været, at når vi taler om, at patienter skal hjem – og her typisk, at ældre mennesker skal hjem – når de er færdigbehandlet, så er vi nødt til at sige, at patienterne skal altså også være færdigbehandlet. Vi har set eksempler på, at hurtig udskrivning i nogle situationer kan være for hurtig udskrivning af de pågældende borgere. Det må naturligvis være sådan, at den fornødne hjælp er til stede for borgerne, og det skal ske i samarbejde med kommunerne.

Jeg har bedt Sundhedsstyrelsen om nærmere at skaffe redegørelse for de konkrete tilfælde, der har været omtalt, men jeg vil godt sige

her som en generel betragtning, at det over hele landet er nødvendigt, at amterne og kommunerne finder den rette balance, finder det rette tidspunkt og den rette procedure for udskrivning af færdigbehandlede patienter, sådan at patienterne ikke lades i stikken. De må ikke lades i stikken på den måde, at de skal blive på sygehuset, fordi kommunen ikke kan tage dem hjem på grund af for dårlige hjælpeforanstaltninger i kommunen, men de skal på den anden side heller ikke lades i stikken ved, at en amtskommune er for emsig i sin udskrivning af patienterne og i realiteten får patienterne udskrevet, inden de reelt og fuldt og helt er færdigbehandlet. Det er den balance, der skal findes, og jeg mener, det må være muligt for amterne og kommunerne at løse denne opgave på en tilfredsstillende måde.

Forhandling

Jan Køpke Christensen (FP):

Det er vigtigt – og det skal være helt klart – at sundhedssystemet primært er til for brugerne og ikke for bureaukrater og ansatte. Efter Fremskridtspartiets opfattelse er det patienten, der skal i centrum. Det skal være så klart, at det på et tidspunkt også kan forstås af den efterhånden store kolos, som jeg kalder Socialdemokratiet. Det kan lyde groft, men på den anden side synes jeg, at det er rimeligt at gøre opmærksom på det netop i dag, hvor så mange personer her i landet lades i stikken, bl.a. på grund af de lange ventelister.

Socialdemokratiets politik på sundhedsområdet har gjort det helt klart, at Socialdemokratiet ikke i dag er et moderne parti, der er i stand til at handle i overensstemmelse med den brede befolknings behov, og på den baggrund kan Folketinget og vælgerne være glade for, at Fremskridtspartiet eksisterer.

Vælgerne og medierne har ofte fundet Fremskridtspartiet i rollen som den lille dreng i »Kejserens nye Klæder«, der stiller de uartige, men nødvendige spørgsmål. Det vil vi også gøre i sundhedsdebatten, og derfor er denne forespørgselsdebat rejst.

Hvis indholdet af forespørgslen ikke er tilstrækkelig bredt til at dække de mange og store institutionelle og bureaukratiske problemer, der dominerer sundhedssektoren i dag, kan vi allerede på nuværende tidspunkt bebude, at vi endnu en gang vil stille en forespørgsel.